Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

17de aargang. Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i Mai, 1941 Nr. 10

I EN STILLE STUND

"Av Guds naade er jeg det jeg er, og hans naade mot mig har ikke vært forgjæves."
1 Kor. 15:10.

Der er et lite ord som hører med blandt de herligste som nogensinde er blitt uttalt her i verden. Det har lyst op paa sørgesteder og ved dødsleier. Det har bragt trøst og fred til utallige hjerter. Ti saa mange som i sandhet har kunnet tilegne sig dette ord har kunnet juble i trengslen og gaa med frimodighet i døden.

Ordet er **naade**. Hvor dyrebart det klinger for alle syndebedrøvede hjerter! Der er naade at faa i Kristus Jesus, naade for arme hjerter, forlatelse for all vor synd og skyld. Saa behøver jeg da ikke at frygte hverken nød eller død, hverken sorg eller fare; ti Herren tilgir alle vore synder, utsletter alle vore misgjerninger. Saa langt som østen er fra vesten lar han vore misgjerninger vere langt fra os.

Men naaden forplikter. Jesus i hjertet er korset paa ryggen. Naaden maa ikke tages forfengelig. Har vi i troen tilegnet os Guds naade, maa vi ogsaa leve Jesu hellige liv, og alvorlig kjempe mot det onde baade i os og utenom os. Ti jo mere jeg tilegner mig Jesu fortjeneste, desto mere vil jeg lenges efter at gjøre Guds vilje. Elsker jeg Herren, vil kjerligheten tvinge mig til at gaa hans erinder. Ser jeg hos mig det som ikke duer, det som Guds aand ikke vil kjendes ved, saa maa jeg søke at bli kvitt det. Jeg maa kjempe mot stoltheten, forfengeligheten, og selvkjerligheten i dens mangfoldige skikkelser. Jeg maa hate mig selv for Jesu Kristi skyld.

Sandelig, naaden er os dyrekjøpt. Det kostet hans hjerteblod at vinde naade for syndere. Maatte vi derfor ikke trampe Guds Søns blod under føtterne ved et liv paa ugudelighetens vei, men maatte vi vie Herren alle vort livs dage!

"Søk Herren mens han findes
Saa siger Herrens ord,
Søk Herren mens han findes,
Han frelser dem som tror.
Søk Herren naar han drager,
Forbi det sted du er,
Bli med ham alle dager,
Og sidst du himlen ser.

Søk Herren mens han findes,
Er kaldet til enhver.
Søk Herren mens han findes,
Paakald ham, han er nær.
Han svarer den som roper
Og tørrer taarer bort.
Han løser syndens floker,
Gir lys i natten sort.

Søk Herren mens han findes,
Husk tiden er saa kort.
Søk Herren mens han findes,
Gaa ind den trange port.
Snart kommer han tilbake,
I skyen ser vi ham,
Da endt er all vaar klage,
Vi hylder det Guds Lam."
—N. F.

"DE HØRER IKKE EFTER!"

En liten barfotet kristen kinesergutt blev ertet av sine kamerater paa grunn av sin kristne tro. Bl. a. sa de til ham: "Hvis Gud virkelig elsker dig, hvorfor sørger han da ikke bedre for dig? Han kunde jo si til en eller annen at de skulde gi dig et par sko." Gutten var taus noen minutter — saa saa han op med taarer i øinene: "Jeg tror han sier det til noen, men de hører ikke efter!"

Og der er ikke frelse i noen anden; ti der er heller ikke noe andet navn under himmelen, git blandt mennesker, ved hvilket vi skal bli frelst.

Fellespresident AASGAARDS HILSEN till Distriktsmøtene

Til den Norsk Lutherske Kirke i Amerikas lemmer samlet i distriktsmøter! Guds naade og fred!

I følge vaar kirkes fellesmøtes bestemmelse samler distriktmøtenes forhandlinger sig hovedsakelig om distriktenes egne anliggender. Av den grunn gis fellespresidentens innberetning regulært bare naar fellesmøte holdes. Imidlertid benytter jeg mig med glede av anledningen til aa sende en hilsen ogsaa til distriktsmøtene, med bønn om Guds velsignelse over forhandlingene. Maatte de bli til aandelig hjelp baade for deltagerne og for menighetene de representerer.

Jeg vil da faa henlede opmerksomheten paa en del saker av almindelig interesse for hele kirken.

DEN AANDELIGE PLEIE I MILITÆRLEIRENE

Stadig flere og flere av vaart folks unge menn blir innkaldt til militærøvelse i hær, flaate og luftvern.

Det er klart at denne situasjon stiller kirken ansikt til ansikt med et nytt og stort ansvar. Vi har plikt paa oss baade overfor dem som er blitt innkalt til tjeneste fra vaare egne menigheter, og overfor alle de unge mannskaper som saaledes fjernes fra hjemmenes innflytelse.

Det bør huskes at vi ogsaa enkeltvis kan gjøre meget for vaare unge i øvelsesleirene. Slekt og venner, spesielt da de fraværendes sjelesørgere, anmodes om aa staa i flittig brevveksel med vaare gutter. Jeg tror neppe at vi som er hjemme, fullt ut forstaar den betydning som brev fra hjemmet, fra hjemstedet og ikke minst fra hjemmemenighetens prest har for dem som maa orientere sig med det uvante barakkeliv. De maa ikke glemmes bare fordi de ikke lenger er direkte blandt oss. Kom dem i hu i bønn, at de maa staa under nye forholds fristelser. Og styrk dem ved hjelp av gode brev hjemmefra.

Mange av de unge menn og gutter som idag ligger i øvelsesleirene, blir om forholdsvis faa aar menighetslivets bærere. Derfor vil saa meget komme an paa de inntrykk de faar av vaar omsorg for dem nu. Det lyktes den lutherske kirke aa faa gjøre meget for vaare mannskaper i leirene for vel tyve aar siden. Nu gjelder det aa gjøre det samme for denne generasjons rekrutter, under de arbeidskaar som myndighetene bestemmer.

DE NØDSTEDTE HEDNING-MISJONER

En annen stor og ansvarsfull sak, som siden ifjor har hatt krav paa vaar interesse og støtte, er underhold av Norges hedningmisjoner. Siden 9 april ifjor har det vært umulig for misjonsvennene i Norge aa sende penger til markene. Den omstendighet at under normale forhold sendes 1¼ millioner dollars fra Norge til disse misjonsmarker, burde gjøre det klart for oss hvor vanskelig stillingen nu er blitt for misjonærene. The National Lutheran Council satte igang i 1940 en innsamling paa $500,000.00 for aa bistaa alle nødstedte misjoner, Norges innbefattet. Da Norges misjoner er store og omfattende, blev ikke mindre enn $200,000.00—altsaa ⅖ av hele beløpet — bestemt for dem. Men selv dette betydelige beløp vil bli bare en brøkdel av det som trengtes om arbeidet skulde drives som før. **Vaar kirke har saa langt samlet ca. $50,000.00.** Praktisk talt hele denne sum har gaatt til de norske misjonene. Men meget mere trenges, og meget mer maa samles. The National Lutheran Council har saa langt (ved paasketid) samlet ca. $325,000.00. Følgelig staar meget igjen.

Paa grunn av de norske misjoners overmaate vanskelige stilling tillot jeg mig aa gjøre Kong Haakon og den norske regjering i London opmerksom paa situasjonens alvor. I min henvendelse blev jeg støttet av Norges sendemann i Washington, herr Morgenstierne, og av stortingspresident Hambro. Et gledelig svar innløp fra kirkestatsraad Nils Hjelmtveit i London med melding om at den norske regjering hadde bevilget £50,000.00 til støtte for misjonene for dette aar, og at den anmodet mig om aa forestaa fordelingen. Dette er i sannhet en bemerkelsesverdig bestemmelse. Jeg tror neppe at denne forstaaelsesfulle handling overfor landets misjoner av Norges regjering, har noe sidestykke, især naar det tas i betraktning at regjeringen selv befinner sig i landflyktighet. Det tjener Norges regjering til ære og heder at den saaledes eftertrykkelig anerkjenner kristendommens fundamentale stilling i rikets og folkets liv. Det sier sig imidlertid selv at disse penger kan benyttes til støtte bare for norske statsborgere, til misjonærfamiliens personlige underhold. Men i en misjon er jo ogsaa innfødte arbeidere, anstalter etc., og det er utgiftene forbundet med alt dette som vi maa søke i broderlig kjærlighet aa skaffe til veie.

Hermed er da disse nødstedte misjoners sak inntrengende lagt vaart folk paa hjerte. Gud give at henvendelsen resulterer i flittig forbønn og i opofrende ydelse! Jeg er forvisset om at Gud, som hittil har lagt sin velsignelse til vaart arbeide for saken, i ennu rikere monn vil signe det som vi ved hans naade vil gjøre i de prøvsomme tider som ligger foran disse misjonsvirksomheter, om vi viser oss tro overfor ansvaret og opgaven.

NORGESHJELPEN

En tredje sak som varmt fortjener vaar støtte, er Norgeshjelpen. Den har da ogsaa allerede faatt en ikke liten tilslutning. Saken gjelder samling av midler for i rette tid aa kunne sende mat, medicin og klær til det krigsherjede og utplyndrede Norge. Fra paalitelige kilder vet vi at det ingen tvil er om at store oplag av matvarer er blitt ført ut av landet. Derfor maa ny forsyning bli sendt det nødstedte folk før hungersnød helt raader grunnen. Til stadighet undersøkes i forbindelse med vaar regjering, muligheten for aa komme Norges folk til hjelp. Av største viktighet er det at midlene foreligger i kassen — meget mer enn nu er samlet — naar den rette anledning kan finnes. Jeg anbefaler denne sak til vaart folks kjærligste velvilje. Vi maa ikke glemme Norge i dets nød. Trengselstider raader der. Derom vidner den kamp som rikets biskoper har maattet føre for kirkens stilling med det konstituerte styre i Oslo. De bør ha vaar trofaste støtte i forbønn. Brødre, la oss ikke glemme dem som kjemper en kamp usett av oss. Fra landet der nord og fra folket som har bebodd det fra umindelige tider, har vi arvet Guds ord og sakramenter, barnelærdom,

(Fortsat paa side 2)

Fra Bardostrøket

Nu er her vaar igjen, med sommer for døren.

I sommerens løb er der saa mange møter. Og det gjør at tiden gaar meget fort. Det minder os om livets travle korthet. Snart kommer den store herlige sommer som aldrig skal ende. Det er de troendes glade haap.

Ogsaa denne vinter har Edmonton og Camrose Krets av den Norsk Lutherske kirke regelmessig kringkastet budskabet om Guds naade i Kristus, over stationen CFRN. Det er gjildt at tenke paa at evangeliet kan ogsaa rekke de som ikke kan komme til kirke. Maa Herren velsigne den himmelske sed som er saad paa denne maate!

Pastor A. H. Melom fra Ruso, N. Dak., har virket en tid i vor kreds. Han betjente Frontier kaldet i Saskatchewan for mange aar tilbake. Maa Herren velsigne ham for hans vidnesbyrd iblandt os. Evangelist Heggestad og hans medhjelper Overland fra Saskatchewan holdt møter i dette strøk. De reiser i Forbundets tjeneste. Det er vor bøn at de simple, enkle budskab som de bragte maa bli til evig gavn for mange. Der er saa mange som sover dødens søvn. Vi trenger vekkerøster iblandt os.

Til sommeren har vi meget i vente. Camroseuken kommer først. Saa kommer Hastings Lake Bibel-leiren. (Sidste sommer, til trods for daarligt veir og føre, var der indskrevet over to hundrede ungdommer. Pastor O. C. Hanson fra Watertown, S. Dak. var med os.) Denne "camp" har et vakkert beliggende. Et stort forsamlingslokal er bygget. Litt om senn kommer der penger ind saa at det kan fuldføres. Pete Lerbekmo fra Bardostrøket fandt paa en god plan for at faa gulv i dette lokalet. Han fik istand en liste over dem som vilde yde et hundre kvadrat fot av material for gulvet. Iherdigt gik han frem for at samle dette, og det var ikke lenge før de nødvendige midler kom ind. Slik gaar det frem. Flere bygninger legges til hvert aar.

Men det var ikke bare om disse ting vi vilde skrive. Vi vil ogsaa faa peke paa de aandelige velsignelser. To av de ungdommer som var med os sidste sommer har flyttet ind til den evige leir. En ung mand fra Ryley, Harvey Magneson, blev forbrendt i en eksplosjon sidste sommer. Paa hans dødsleie vidnet han freidigt om sin frelser. Irene Lingjerde blev paakjørt av en bil i Edmonton og døde inden faa timer. Ogsaa hendes liv var et vidnesbyrd for Herren. Hvormeget Bibel-leiren bidrog til dette standpunkt er det vel vanskeligt at sige, men vi er glad over at de var med os. Pastor Stolee av Viking skriver i en beretning om dette: "Vi møtes ikke lenger paa strandbredden av Hastings Lake, men vi skal møtes paa den himmelske strand." Maa Gud faa velsigne Camrose-Uken og Bibel-Leiren for os ogsaa dette aar!

Maa vi faa minde hverandre tilslut at livet er meget kort. Naadetiden flyr hastigt hen. Det er saa meget som skulde gjøres. Det er saa mange som gaar paa fortabelsens vei. For de unge er der en utallig mengde av fristelser i vor tid. Satan spinder sin spindelvev av falske lerdomme for at besnere dem. Ulver kommer i faareklæder og utfører sin nedbrytende gjerning. Alt dette kan skje under skin af hellighet, med vakre religiøse fraser. Vi trenger ogsaa i vor tid at mindes Herrens ord i Rom. 16:17-18. Les det! Maa vi alle holde fast ved den evige sandhet som findes i Jesus Kristus.

—Albert M. Vinge.

"Husk paa at Gud er ataat!"

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. C. S. Lystig, Editor,
10923—94th Street, Edmonton, Alta.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to
Mr. Josef B. Haave,
Phone 98 704
Luther Seminary, Saskatoon, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by
THE CHRISTIAN PRESS, LIMITED
Winnipeg, Man.

Carl Joachim Hambro

Det er ikke vor mening her at komme med noe nytt angaaende den mann hvis navn vi har satt som overskrift over denne leder. Vi kunde simpelthen ikke, selv om vi ellers gjerne vilde. Stortingspresident Hambro er en av vore dages mest bekjendte centrumsfigurer, ikke bare i nasjonal men like meget i internasjonal politikk.

Det var derfor intet mindre end en oplevelse at faa se og høre denne vor store landsmann her i Edmonton den 7de mai. Et offentlig møte blev holdt i byens største kirke som var fyldt til trængsel.

Taleren gjorde et uforglemmelig inntrykk. Av legemsbygning er han ikke svert høi, men undersettsig og firskaaren. Hans runde solbrendte ansigt og kvikke iagttagende øine under buskede bryn vidnet om ubændig energi og handlekraft. Hvad klær og fremtreden ellers angaar mindet han langt mere om en kjapp og foretagsom vestlandsbonde end om en dreven diplomat og fremragende statsmann. Kort sagt, mannen Hambro er saa norsk som jøklerne i Jotunheimen, selvom han behersker det engelske sprog til fuldkommenhet. Hvor han maa kunne tale — paa **norsk!**

At gi noe utførlig referat av det ypperlige foredrag vilde selvsagt føre for vidt. Forøvrigt er leserne ganske visst blitt gjort bekjendt med de vesentligste fakta gjennem andre kilder.

President Hambro understreket det fuldstendig overrumplende ved det tyske overfald. Ikke det mindste varsel blev gitt før fem timer **efter** kampen var begyndt langs hele kysten. **Da** først blev en note overrakt den norske utenriksminister med krav som ikke levnet den ringeste rest av norsk selvstendighet. Tiltrods for den fortvilede situasjon blev derfor det tyske ultimatum avslaatt, og Norge var dermed i krig med en europæisk stormakt, noe som ingen hadde tenkt sig muligheten av.

Berettningen om hvordan kongehuset og folkets kaarne menn med overlegen snarraadighet kom sig ut av Oslo, og inden nogen faa timer sat i regulært stortingsmøte paa Hamar lød som et kapitel tatt ut av de mest eventyrlige sagaskrifter. Av 150 tingmenn var ikke færre end 146 tilstede; med andre ord, en representasjon av 97%!

I henhold til skikk og bruk blev anledning gitt til partivis diskusjon av de kritiske spørgsmaal, men en av de ledende tingmenn reiste sig og sa, **"Her er der ingen partier; her er vi alle nordmenn!"** Et slaaende eksempel paa hvordan en felles skjebne samlet folket som aldrig før. Derpaa fulgte i rask rekkefølge vedtagelsen av alle nødvendige beslutninger, ikke at forglemme den at regjeringen maaskje vilde finde det paakrevet at fraflytte landet for at fortsette kampen utenfra, en eventualitet som er fullt ut ivaretatt av den norske grunnlov.

Mens alt dette paagikk, blev Hambro hvert femtende minutt underrettet om tyskernes fremmarsch, og da de var bare fem engelske mil fra Hamar, brøt forsamlingen op og reiste til det mere forsvarsdyktige Elverum hvor sidste grunnlovsmessige stortingsmøte blev holdt paa norsk jord.

Ikke mindre eventyrlig var berettningen om hvordan guldbeholdningen i Norges Bank blev tatt ut av landet — paa ubevoktede lastebiler, paa smaaslæder trukket av skolebarn, og endelig paa almindelige handelsfartøier. Ikke et eneste gram gikk tapt. Hambro var selv med paa et av de skib som tok guldet over havet. Den dyre last var fordelt i passende porsjoner i store tønder hermetisk forseglet saa at de ikke kunde synke. Disse var placert paa dekket og forsvarlig ankret til hverandre. Side om side med tønderne stod ogsaa en sjødygtig motorskøite med alt nødvendig tilbehør. Hensikten var den at selv om skibet blev torpedert og gikk tilbunds, saa vilde de enda ha skøiten, og guldtønderne paa slæp! Med et skøieraktig glimt i øiet bemerket Hambro at flere av de unge mannskaper syntes skuffet over at de ikke fikk den oplevelsen ogsaa.

Der er ingen tvil om at befolkningen sulter, fryser, og lider all mulig anden overlast. Men den venter paa befrielsens dag, og gjør mens den venter alt som under omstendigheterne gjøres kan for at paaskynde begivenheternes gang. En radiostasjon sterk nok til at høres i alle naboland flyttes fra fjeldtop til fjeldtop, og fortsætter med patriotisk kringkastning under stadig forfølgelse av tyskerne som ennu ikke har magtet at slaa kloen i den. Anonyme aviser og flyveskrifter er i uavladelig cirkulasjon, og neppe en uke gaar forbi uten at strandhugg foretas av frygtløse norske sjømenn. Disse togt er naturligvis ikke av nogen avgjørende betydning, uten forsaavidt som de tjener til stor opmuntring for det stakkars betrengte folk. De gir ogsaa endel stridslystne ungdom anledning til at komme sig vekk, og ikke skjelden blir ufprsiktige tyskere tatt med paa kjøpet.

Norges kyststrekning, med sin uendelighet av fjorder og bukter, og omkranset av titusener av større og mindre øer, er formeget endog for tyskere at passe paa. Ogsaa langs svenskegrennsen fortsetter unge spreke menn at slippe mellem fingrene paa sine voktere, og reiser nesten jorden rundt for at komme til de kanadiske øvelsesleire hvor de med ukuelig mot og jernhaard beslutning forbereder sig til den dag da de kan møte sine ransmenn paa mer like vilkaar.

Vikingblodet bruser igjen i norske aarer! Landet er hærsatt, men budstikken gaar fra hus til hus mens "varden lyser paa høgefjell." Det norske flagg vaier som før fra mastetoppen paa skib i hundredtall i vaagsom og daadrik seilads paa alle verdenshav. Her og der borer havets snyltedyr en eller flere av disse lykkejægere tilbunds, men deres plads blir straks tatt av like modige og koldblodige frender saa at kursen fortsettes uforandret, og **vil** fortsette indtil "Ja vi elsker dette landet" istemmes fra Nordkap til Lindesnes i et fattigere men paany gjenreist Norge!

(Fortsat fra side 1)

salmebok og andre aandelige skatter — alt som gjorde det mulig aa grunnlegge og bygge en norsk luthersk kirke i dette land. Gud gi oss varme, medfølende hjerter overfor vaare betrengte brødre i det gamle ætteland!

TAKK!

Dernæst er det mig en trang aa faa si et takkens ord til vaare prester og menighetsfolk som har tatt del i kirkens gjerning gjennem det forløpne aar, til lærere, misjonærer og velferdsarbeidere, ja til hver eneste en som ved virke og ydelse har vært med i Guds rikes sak. Ved det som saaledes er blitt gjort, blev mulig ogsaa i aar aa balansere budgettet, slik at regnskapene ikke viser gjeld for aaret. Visstnok lyktes det oss ikke aa naa det bestemte maal, $1,005,000.00. Men ved Guds naade og vaart folks ydelser greide vi aa holde arbeidet gaaende. Brødre, mere trenges i virkeligheten enn det vi samler. Naar budgettet balanseres skjer det bare ved aa begrense virksomheten til det som de innløpne midler tillater.

CENTENNIAL APPEAL

Innsamlingen av vaart jubelfond har paagaatt stadig under dr. Bergsakers ledelse. La oss alle komme i hu at før et løfte er innfridd i kontanter har det ingen evne til aa betale gjeld, begynne opførelsen av presteseminariets bibliotek eller støtte pensjonsfondet. Mange betalte inn hele beløpet det første aar, noe som bidrog til det forholdsvis høie beløp som kom inn da. Nu staar vi overfor den virkelige prøve: aa faa løftene innfridd aar for aar eftersom de blir betalbare. Om hver især gjør sitt, vil det bli mulig for oss i 1943 aa feire fest med et fullt og forenet takkoffer til Gud og vaar Herre Jesu Kristi Fader for et sekels velsignelser i hans menighet paa jord. Til det maal vil innbetalingen av selv det minste løfte være med aa bidra.

TRO-I-VIRKSOMHET

Haand i haand med arbeidet for jubelfondet har gaatt Tro-i-virksomhet bevegelsens arbeidsprogram. Det vinner gradvis en tilslutning som paa mange steder har vist gode resultater. Baade menn og kvinner ofrer tid og krefter for aa vinne mennesker for Gud og hans rike. Mange unge søker ogsaa aa gjøre sitt. Saken fremmes gjennem konfirmantklasser og i søndagsskoler. Voksenkonfirmasjon blir mere almindelig, noe som tyder paa at hittil utenforstaaende vinnes for kirken. I denne forbindelse er det nødvendig at vi i stigende grad ber Gud om Kristi sinn, for det alene gir oss omsorg for sjelene og vidnetrang til aa gjøre folk til disipler. I disse urolige tider da verdenssituasjonen optar sinnene, er det saa lett aa glemme Kristi ord: "Søk **først** Guds rike og hans rettferdighet!" Maatte kristne hjerter samle sig mer om det ene fornødne! Det angaar oss selv først og fremst. Vi maa selv ved Guds naade kjenne frelsen i Kristus. Men naar vaare egne hjerter har faatt kjenne Kristi opstandelses kraft, maa vi som en aandelig følge være med aa vinne andre, ved bønn og ved eksempel, inn i det samfund av mennesker som ved tro kjenner Jesus som Herre og Frelser. Jeg anbefaler varmt at vaare menigheter lar Tro-i-virksomhet bevegelsen virke ansporende og befruktende i virksomheten for aa vinne sjeler for Herren.

La det være sagt at det er ikke det økede medlemstall som i og for sig selv er maalet vi tenker paa. Vi tenker paa sjelene, — hver enkelt ufrelst menneskesjel. som er utenfor Guds rike, ukjent med Guds naade, uten forlatelse for sin synd. Det er sjelens frelse det gjelder. For i denne forbindelse er det bare to slags folk i verden: ufrelste og frelste. Vaart maal er aa naa de ufrelste til frelse. Maatte vaare distriktsmøter bidra til aa skjerpe den aandelige sans for et kraftigere virke for aa frelse sjeler!

* * *

Arbeidet i kirkens mange forgreninger og virksomheter er blitt utført med flid og troskap. En detaljert rapport om alt dette blir gitt igjen næste aar, om Gud vil. Ogsaa i dette aar har Herren lagt sin velsignelse til. Derom har vi tallrike bevis. Vaar bønn og vaart haap er at Gud i sin store naade maatte kunne bruke vaare henders gjerning til sitt navns ære.

Til distriktsmøtenes deltagere vil jeg faa uttale min takk for det virke som er utført i de menigheter de representerer. Gud give dere glede i arbeidet. Og dertil legge sin fred — selv i disse ufredstider —, den fred som overgaar all forstand, den fred som verden ikke kan gi, men som i naadens rike rikelig skjenkes dem som tror syndenes forlatelse. Den fred hviler ene og alene paa den faste grunnvold, Jesus Kristus, den eneste, men fullkomne frelser fra synd og død til dagenes ende.

Eders i Kristo,
J. A. Aasgaard.

Minneapolis, den 25de april 1941.

Josef is wondering about that overdue renewal of yours.
Make no empty chairs in the Hyrden family: renew in time!

Norge i nød

Ja, vi elsker fedrelandet
mere nu end før,
elsker det med taareblandet
bøn som aldrig før.
Ransmænd landets byer brænder,
raner folkets brød.
Ribbet, vore kjære frender
sagløs lider nød.
Ribbet, vore kjære frender
uten aarsak lider nød.

Norges folk i hus og hytte
har vor sympati.
Gud dets konge vil beskytte
gjennem trengsels tid.
Med de midler som vi eier
vil vi staa dem bi.
Troens bøn er lovet seier;
frit skal Norge bli!
Troens bøn er lovet seier;
frit skal fedrelandet bli!

Olaf Refsdal.
(V. f. B.)

Fra Winnipeg, Man.

Den Norsk Lutherske menighet i Winnipeg hadde sit første kvartalsmøte i kirkens underetage tirsdags aften, den 29 april.

Møtet aapnedes med andakt av pastor Aandal. Rapporter fra sekretær og kasserer blev oplæst og antatt. Hr. Anders Tangstrøm blev valgt som "trustee" istedenfor hr. Holger Hillesland som nu er i Hamilton, Ont.

Den samlede inntekt fra utlodning og pakkefest beløp sig til $427.25. Men penge, flere penge behøves for at opholde det kostbare kirkehus.

Konvolutsystemet diskutertes, og det besluttedes at presten og tillitsmennene skulde besøke alle norske i byen, og undersøke om de vilde ta imot konvolutter, og ved bruken av dem yde sin del til de løpende utgifter.

Søndagsskolen blev ogsaa diskutert. Fru Melsnes mente at hun ikke hadde nok barn i søndagsskolen, og vilde ogsaa gjerne ha flere i sangkoret.

—Birgitte Erickson, Rep.

Utdrag av breve til Bokmissjonen

Deres smaaskrifter er storartede. Jeg kan ikke si hvormeget godt de har gjort i mit hjem, og jeg forstaar at der er sat megen pris paa dem ogsaa av andre. Jeg ser Guds styrende haand i Deres arbeide.

Mrs ....

Paa hospitalet fik jeg en bok av Bokmissjonen "Light in the Sick Room." Jer læste den under taarer og med glæde. Og den tanke slog mig at der mange syke som trenger at faa en slik veiledning, og jeg sender derfor en gave paa $10.00 til Bokmissjonen.

Mr....................

Jeg kan fortelle dig at arbeidet ikke har været uten frugter, saaledes vet jeg at en blev frelst ved at læse en av deres smaaskrifter "Hvad skal jeg gjøre forat bli frelst?"

Mr....................

Jeg har brugt deres traktater baade i traktatholderen og ved utdeling, og jeg vet de gjør en herlig tjeneste.

Pastor....................

Det vilde kanske interessere Dem at vite at en av deres smaaskrifter som var lagt ind til en patient paa hospitalet blev midlet til at lede denne unge mand til Jesus. Hans søster læste den for ham, og da jeg siden efter besøgte ham, mødte han mig straks med det ord, at han nu hadde fred med Gud.

Pastor....................

En av mine venner som har været lenge syk fik en av deres traktater. "Do You Have Assurance." Han har været meget bekymret for sin sjæls tilstand, men nu sa han nylig: "Jeg har læst denne traktat saa mange gange at jeg kan den utenat, og dette er min kvittering paa at jeg er frelst.' "Regningen er betalt."

Mr....................

Kom bokmissionen ihu!

—Olaf Guldseth.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

The SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in May, 1941

From Edmonton, Alta.

A Junior League, organized in January with Maxine Foster as president, has been meeting every other Tuesday for programs and social fellowship. Mr. P. Olson has taken great interest in the youngsters, and assists them in every way possible. Plans are considered for an outing to the Hastings Lake Bible Camp in the near future.

The Viking Lutheran Choir, directed by Mrs. S. Lefsrud, rendered an Easter cantata, "Our Living Lord," at Central Lutheran Church on April 27th. A committee of the local Ladies Aid, mesdames Foster, Floen, and Torgerson, served lunch to the singers prior to the splendid choral service which was highly appreciated by the large audience in attendance.

Barring any unforeseen changes, confirmation service will be held on Trinity Sunday, June 8, when the following young people will reaffirm their Baptismal covenant: Anna Peterson, Sylvia Foster, Irene Finstad, Mamie Holman, Harold Flotten, and John Finstad.

Full-Time Job!

It seems that a good Norwegian citizen, after being questioned at the Gestapo headquarters, was released with the following order:

"You must promise to come and report to us every time you overhear remarks derogatory to the Third Reich or the German authorities in Norway."

"I'm sorry," replied the Norwegian, "but I don't have time to come here that often."

—"News of Norway"

My Church

Before I was born My Church gave to my parents ideals of life and love that made my home a place of strength and beauty.

In helpless infancy My Church prompted my parents to bring me into communion with Christ and His Church in holy baptism.

My Church enriched my childhood with sacred song and story and wove precious lessons of life into the texture of my soul. Sometimes I seem to have forgotten, and then, when else I might have surrendered to foolish and futile ideals of life, the truths My Church taught me became radiant, insistent and inescapable in their appeal.

In the stress and storm of adolescence My Church heard the surge of my soul and guided my life's course by directing me to the stars of God's guiding promises.

When first my heart knew the strange awakenings of love My Church taught me to chasten and hallow my affections; she sanctified my marriage and blessed my home.

When my heart was clouded with sorrow, and I thought the sun could never shine again, My Church drew me to the Friend of all who mourn, and whispered to me the hope of another morning, eternal and tearless.

When my steps have slipped and I have known the bitterness of sin, My Church has sought me and lovingly called me back to the spiritual highlands of God.

Now have come the children dearer to me than life itself and My Church is helping me to train them for joyous, clean and Christly living.

My Church calls me to her heart. She asks my service and my loyalty. To these returns she has a right. I will help her to do for others what she has done for me. In this place in which I live I will helv her, by the grace of God, to keep aflame and aloft the torch of a living faith.

—Selected.

1941 BUDGET INGATHERING

FIRST QUARTER — APRIL 30, 1941

District	Amount Raised	Apportionment	Balance to be Raised	% Raised
Eastern	34,029.57	259,290.00	225,260.43	31.1
No. Minn.	19,133.16	104,520.00	85,386.84	18.3
So. Minn.	30,795.91	266,325.00	235,529.09	11.6
Iowa	14,711.87	131,655.00	116,943.13	11.2
So. Dak.	12,390.02	97,995.00	85,604.98	12.8
No. Dak.	10,579.54	96,480.00	85,900.46	11.0
Rocky Mountain	3,562.55	13,560.00	9,997.45	26.3
Pacific	4,104.00	26,130.00	22,026.00	15.7
Canada	704.52	9,045.00	8,340.48	7.8
No. District				
Luth. Student Union	1,300.00			
Luth. Students	90.78			
BY FUNDS				
Education	27,547.97	277,763.81	250,215.84	9.9
Home Missions	31,997.34	227,261.31	195,263.97	14.1
For. Missions	38,239.23	267,663.32	229,424.09	14.3
Charities	18,604.53	151,507.54	132,903.01	12.3
Pensions	7,886.51	80,804.02	72,917.51	9.8
General Fund	7,126.34			
	131,401.92	1,005,000.00	873,598.08	13.1

The First Quarter of the fiscal year is now past when each of our congregations should have raised one-fourth of its apportionment for this year. Has your accomplished this?

A rare few have paid their apportionment in full. Congratulations!

"The Kingdom of God can never be established by raising money, but it can never be extended without raising money."

Strange that there should be this close connection between the Kingdom of God and money—between our love for God and our giving! But so it is, and the more we love the more we will give and, conversely, the more we give the more we will love.

"It is not what we gain,
But what we give
That measures the kind
of a life we live."
—Unknown.

"My little children, let us not love in word, neither in tongue; but in deed and in truth." (1 John 3:18).

'GOD SPOKE TO ME'
Says Peter Novik

The noonday sun illumined the dramatic scene.

The solar rays high-lighted the central window above the altar of the church, throwing into bold relief the figure of the risen Christ as He ascended from the tomb nigh on two thousand years ago.

Standing at His feet—hands clasped in reverence, face tense and drawn—was a humble fisherman of today, a typical disciple of the Nazarene.

And, just as the original disciples spoke in foreign tongue, so did this devout fisherman who, in tones so low they scarcely could be heard, spoke of miracles to a congregation which crowded First Lutheran Church on Sunday morning.

"God has spoken to me twice," he said, speaking in Norwegian.

Then Peter Novik, 74, who, with 22 of his relatives, fled from Nazi violence in a frail boat which carried them from Norway to Newfoundland, told how God had spoken to him, warned him, comforted him.

"Many years ago," he said, "after I had made my night's devotions, God said to me: 'Peter Novik, rise! Warn the people that in six days I am sending a disaster unto them. Let them then repent and know that it was I who visited in My wrath."

But Novik, who feared not the sea, feared mockery. He maintained his silence.

Then, when the waters surged, and the fishing fleet tossed to and fro, Novik said to his companion: "Let us pull in the nets."

"The storm will pass," his comrade said.

"I've heard the Voice," said Novik.

So they drew in their nets, returned to harbor.

The waves subsided.

"See," said his companion, "the storm has passed. Let us return."

"It is not morning yet," said Novik.

And, when morning came, the spray that covered the ocean was like smoke.

Those who never returned numbered a hundred and forty-four.

Novik wept, and vowed that he would never disobey the voice of God.

That was in 1899.

Then, in 1940, came another surging wave—a wave of ruthless might. It passed over Norway, wrecking, devastating.

The story of the Noviks' role against the German horde already had been largely told.

The wave subsided, leaving Norway broken beneath the Nazi heel. But death was ever on the wing.

Having failed to exterminate the Noviks while the war was on, hatred of them lingered, vengeance sought.

A trumped-up charge was laid against one of Novik's sons, Ottar, skipper of their craft which had enabled much-wanted Norwegian officials to escape, which had carried war supplies hither and yon, which had piloted 60 Finnish refugees at a time to safety.

Believing the Norwegian government had located in Christiansund, the enemy had levelled it from the air. Ottar had assisted many to escape and helped to save some of their effects.

On the latter score, a charge of theft was laid, with a penalty of death. And relatives would suffer, too.

Germans swarmed down on them, seeking Ottar.

Peter frantically gathered his scattered brood—sons, daughters, their wives and husbands and their kin. Two were left behind.

They had anticipated trouble and had hidden their craft 200 English miles away.

In three hours 23 of them had clambered into three small boats. They took a hurried final look at their home and possessions.

They eventually reached the hidden boat, decided to escape to Iceland.

Some were afraid.

Peter prayed all night. Then, he said, he heard the voice of God again:

"Do not fear. I shall go with you."

Peter was comforted and the women ceased their weeping.

They charted their course for Iceland but the boat's radio reported German planes over that territory.

They changed course for the Feroe Islands to secure provisions.

"England and Scotland have enough to feed without us," they said.

So they sailed for Newfoundland, using 27 barrels of oil from Norway to St. John's.

"My trust in God was justified," said Peter Novik. "He was with us all the way. He has brougt us safely to a country that is free. Amen."

Rev. O. K. Blomelie conducted the services.

—From a Vancouver paper.

Old Mothers

I love old mothers — mothers with
white hair
And kindly eyes, and lips grown softly sweet
With murmured blessings over sleeping babes.
There is a something in their quiet
grace
That speaks the calm of Sabbath afternoons;
A knowledge in their deep, unfaltering eyes
That far outreaches all philosophy.
Time, with caressing touch, about
them weaves
The silver-threaded fairy shawl of
age,
While all the echoes of forgotten
songs
Seem joined to lend a sweetness to
their speech.
Old mothers! As they pass with
slowtimed strength.
Sweet mothers! As they pass, one
sees again
Old garden walks, old roses and old
loves.

—Charles S. Ross.

Why I Am a Total Abstainer

I choose to abstain from Alcoholic Liquors, because—

1. I seek a strong body; alcohol lowers resistance to disease.
2. I desire a keen mind; alcohol confuses the powers of the mind.
3. I strive for spiritual growth; alcohol mars the best in life.
4. I covet self-control; alcohol's first attack is upon the powers of self-government.
5. I would excel in sports; alcohol lessens muscular co-ordination and reaction.
6. I would be efficient; alcohol impairs effective service.
7. I seek safety upon the highway alcohol increases accidents.
8. I do not wish to waste money upon that which destroys.
9. I would set an example safe for others to follow.
10. I wish to pass on untainted the heritage which is mine.
11. I desire no "entangling alliances"; total abstinence is a declaration of independence from a habit-forming drug which subtly destroys those it claims to serve.

Do "Those Hypocrites" Hinder You?

REMEMBER. — When the Church goes through the Pearly Gates, those hypocrites will be left on the outside of the gate, on your side, unless you repent, and you will have to spend All Eternity with them.

Would it not be better to repent, and live with them a few years in the Church, than to spend All Eternity with them Elsewhere?

You must spend some time with those hypocrites somewhere.

Where Shall it Be?

In a calm sea every man is a pilot.

The Lady: "Oh, there is still some dew on these wonderful flowers you brought me."

Her Beau (absent-mindedly): "Yes, I know, but I'll settle up for them on pay day."

* * *

Bride: "I want to buy a tie for my husband."

Clerk: "What kind, madam?"

Bride: "Well, he's an engineer, and I'd like to buy him one of those railroad ties he talks about."

* * *

A private was shaving himself in the open air when his sergeant came along.

Sergeant: "Do you always shave outside?"

"Of course," answered the private. "Did you think I was fur-lined?"

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

Mrs. George Hendrickson, Editor — Tofield, Alta.

Circuit Convention News

July 17th and 18th Outlook

Plans for our district convention are becoming more definite. Of keen interest to us, is Mrs. Holstad's intended visit. If she can travel and visit some of our circuits, as we have reason to believe she will, we shall in the near future give the dates of her route and speaking places. Her convention topic will be "Into the Highways and Hedges for Christ." We also have hopes that there will be some L.D.R. leaders up for a visit. There will be missionaries too — the names will be given later.

Some special little plans for arousing more interest in our departments, is underway and we ask for the prompt cooperation in this matter.

Keep in mind the W.M.F. chorus songs, which have already been named. Practice them — you may be able to come.

Look up and read again Mrs. Normann's article in the News Bulletin about district convention. Take a personal interest in this one — it may be yours.

We are going to let the circuit presidents discuss the theme this year. Following is the outline to be used: (We are indebted to Rev. A. M. Vinge for the extra subdivisions).

Broadcasting Good Seed

I. Beginning at Home.
 (a). Through early prayers and hymns.
 (b). Through the Family Altar.

II. Continuing with those near home.
 (a). By encouraging church attendance.
 (b). By the use of tracts.
 (c). By the use of our church papers.
 (d). By encouraging reading of good books.

III. Reaching the unchurched
 (a). By visiting the homes
 (b). By conducting and supporting radio broadcasts.

IV. To the uttermost parts
 (a). By supporting our "seed-sowers" in the Foreign Fields by our prayers.
 (b). By supporting our "seed-sowers" in the Foreign Fields with our material means.

Bardo W.C.T.U.

Several of the women in Bardo congregation, Rev. A. M. Vinge's call, organized a branch of the Womens Christian Temperance Union the fall of 1939. Since then the organization has had regular monthly meetings, specially working for more community interest in temperance. Last year they prepared a special program which was presented in three other communities beside their own. This year they have bought text books on health and narcotics (smoking and drinking) and put into their local school, also a little song book on Temperance. A short time ago they offered prizes to the High School and Grades VII-VIII divisions for Temperance posters and met with the finest co-operation from the local teachers, both Lutherans. The twenty-two posters turned in were splendid, and eight of them won awards also in the Edmonton district W.C.T.U. contest. These posters have already been shown at several W.M.F. gatherings and will be on display at the Canada district convention.

One of the W.C.T.U. members who is also a member of the local Luther League arranged for Rev. Collier (secretary of Alberta Temperance Association) to come out and give a lecture, under the auspices of the Y. P. L. L. Rev. Collier is an eloquent speaker and is filled with the zeal of an evangelist. He is also packed full of the most shocking facts and statistics. The combined sermon and lecture he delivered will never be forgotten by those who heard him. Rev. Vinge also had him at Ryley the same evening.

On May 7th and 8th delegates from this local attended, for the second time, the W.C.T.U. district convention in Edmonton. Members from Ryley were also present, but we hope at another such convention to see more Lutherans in attendance. This is a cause which should have more support. It is not so necessary to organize more locals of the W. C. T. U. as it it to get behind and back up the Temperance movement. Any Ladies Aid in Canada district can do what the Bardo W.C.T.U. has done, without going outside their own organization. And leading officers of the W.M.F. are constantly urging us to give more time to this vital question.

A Word About Centennial

An appeal has come from Rev. Bergsaker that we "examine" ourselves, Ladies Aids, here in Canada. Many are taking part, it is true, and he tanks for their efforts, but many more have not as yet done anything about it. Now what can we do about this? Why is it that so many seemingly are unaware of the importance of Centennial? Why so many that know about it and yet do not take steps to become contributors. Only two more years to go on! If someone should hear children praising their parents, and then see those same children stand idly by when their parents were in need, what would we think of them? Or, another thought which has been mentioned before. Think of the satisfaction with which a family regards their newly paid for home, and the happiness they feel, knowing that it is all clear of debt. So much closer to our hearts then should come the thought of our church home and we should all by God's help make a very real effort to help along so it too could become free of debt.

Synodical Budget

Why are those 906 little hands in our Orphans' Homes folded in a prayer of thanksgiving? Why are those 309 old folks in our Sunset Homes, together with many pensioners, so contented and happy? Where do those thousands of intelligent and promising students come from? Why are we able to hear singing across the oceans from China, Madagascar, and South Africa? How are those 207 Home Missionaries able to work on and on under such trying conditions? The answer is our Synodical Budget that supports Christian Education, Home Missions, Foreign Missions, Charities, and Pensions. We must meet the challenge from God to support these five departments. The Lord has not asked us to give until it hurts, but to give until we like it.

Every Day Mother's Day

(For children)

May is the month of Mother's Day — the day specially set aside for paying tribute to Mother. That day we children are usually very careful in our behaviour, very careful not to displease Mother by one look, or word, or act. Rather we try really hard that day to show Mother how much we love her, run her errands willingly and show a smiling, pleasant face. It really was a beautiful day too, we think, as we look back on it and see again Mother's happy face as she realized our efforts to be good. But sad to say, though our good resolves stretch way into the future, sometimes they are only shortlived, and it isn't so long before we see Mother's pained face because we've done wrong.

Why can't we make every day Mother's Day? Because we sin so easily and quickly. But by praying to Jesus we can get the help we need, to please Mother in a special way each day. And by pleasing her, we also please our Lord. "Children obey your parents in the Lord."

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Editor, Rev. G. O. Evenson, Outlook, Sask.

"Ye did not choose Me, but I chose you, and appointed you, that ye should go and bring forth fruit, and that your fruit should abide; that whatsoever ye shall ask the Father in My name, He may give it you." (John 15:16).

That salvation is by grace alone this verse clearly teaches. We properly speak of sinners coming to Christ, because Scripture speaks that way. But we must never forget that "No man can come unto Me, except the Father that sent Me draw him" (John 6:44).

Because Scripture does so, we properly speak of sinners choosing Christ. But we must never forget that we choose Christ because He has first chosen us. Fellow-believers, we were chosen in Christ before the foundation of the world (Eph. 1:4).

This verse also makes plain the fact that we are chosen by Christ to bear fruit, abiding fruit. This fruit is more than a morally respectable life. The spiritually dead person can lead such a life. This fruit Christ affirms is to abide, that is to remain. Undoubtedly He means remain forever.

What kind of fruit remains forever? First and foremost is the fruit of immortal souls won for eternal salvation. It should be the aim of every believer to bring others to Christ. It is most difficult to understand how one who is indifferent to the spiritual welfare of others is truly a Christian.

Church membership — church work — church organizations are not ends in themselves. A congregation and its organizations have no valid reason for existing if two purposes — and not only one of them but both — are being accomplished: that believers are being edified and established in the faith; and that unbelievers are being won for Christ and their own salvation. League members, does your local League have a valid reason for existing?

Finally, this verse emphasizes that the secret of success in the Christian life is not to be found in our own efforts. It is to be found in claiming Christ's power through prayer. The less we pray, the less of real results will there be in our labors. The more we pray, the more real results will there be. For the supplication of a righteous man (i.o., a believer) availeth much in its working.

Convention and Bible Camp Dates

International YPLL Convention, Billings, Montana, June 25—29.

Christopher Lake Bible Camp, June 30—July 13.

Yorkton Circuit L. L. Convention, Hendon, July 4—6,

Saskatoon Circuit Bible Camp, Outlook, July 8—15.

Hastings Lake Bible Camp, July 7—15.

Medicine Hat Circuit Bible Camp, July 8—15.

Moose Jaw Circuit L. L. Convention, July 11—13.

N.L.C.A. District Convention, Outlook, July 16—20.

Moose Jaw Circuit Bible Camp, Midale, July 21—27.

Your attention is called to the fact that the Medicine Hat Circuit Bible Camp dates are changed from July 16—23 to July 8—15.

The above list is incomplete, but obviously the editor can report only those of which he has information.

Two Books by Ronning

N. N. Ronning has written many books. This reviewer has read most, if not all, of his English books. Somehow or other he possesses the rare ability of making his writings pleasant to read, and at the same time informative and thought-provoking.

Not all authors have this ability. Many a good book, packed with information that will greatly enlarge and stabilize the knowledge of the reader, is so dry and unimaginative that it takes real will power and concentration and effort to read it. Such books will repay those who carefully read them. But the trouble is that so few read these books.

Many of our good Lutheran books come under this classification. Why are they such? Is it because the authors are so concerned about what they are writing that they forget to write in a way that will interest people? Is it because the author lives in a theoretic world away from the real world of the average Lutheran church member?

On the other hand, many books and articles that are pleasant and easy to read leave a person with nothing of value. There comes to mind a Fundamentalist monthly magazine. Invariably the bulk of its articles are interesting. Yet so often they leave this reader dissatisfied because they deal with Scripture so superficially that the truth becomes a half-truth. Can not the whole truth be thought through, and presented clearly and interestingly to the ordinary reader?

The above may sound like a digression. The point is that it is a pleasure to recommend Mr. Ronning's books as being a combination of the two classes described. Not often do they evidence careless and shoddy thinking, yet they are compellingly interesting. Not only that, but repeatedly thought-provoking statements appear.

The two recent books being commended in this dissertation are "Lars O. Skrefsrud" and "A Call to Laymen". The first is a brief biography of one of the greatest of modern missionaries. It is almost too brief. Two big mistakes made by Skrefsrud after he began his wonderful work are dealt with so sketchily that questions concerning them yet remain in the reader's mind.

But it is a big job to trace in 93 pages the career of such a remarkable man as Skrefsrud, the ex-convict of brilliant abilities and loving zeal who accomplished so much for Christ in Santalistan. Undoubtedly the Lord will make this book a blessing in the cause of missions.

The second book, "A Call to Laymen", is perhaps even more challenging.

That person is most to be pitied who does not read the Bible. But even readers of the Bible will profit from reading good books such as Ronning's. Luther Leaguers, for your own blessing, and as a result for the blessing of others, read good books.

Some Questions

Perhaps this column is like the first class of books described in the preceding article. How many Luther Leaguers do read it? Will every one who does read it send the editor (name and address at head of this column) a post-card stating that fact. Then at the same time make criticisms and suggestions.

It is not the intention of the editor to duplicate in this column the material in Better Leagues, as every local League receives that free of charge (if you send in the names of your officers). It is rather the plan to supplement it with news items from our district (few and far between though these be), with discussions of our problems, and with devotional material.

Do you readers agree with this policy? What changes should be made?

Book Store Reminder

Many of the readers of this column will be attending the N.L.C.A. district convention at Outlook this summer. Would it not be a good plan that such person send in their book orders to the Bible Institute Book Store well in advance of the convention, with the plan in mind of securing these books while at the convention? Pastors and lay leaders, you above all others should encourage the purchase by our church members of good Lutheran books. The convention would be a good time to take home a few extra books for sale in your home parishes.